

[Ib Christensen]

Hr. Bolvig var inde på de nordiske landes samarbejde omkring Sydafrikaspørgsmålet, og det, hr. Bolvig sagde, var rigtig, men desværre må man tilføje, at det var dengang. Sagen er den, som det også fremgår af vore afstemninger, senest på FNs generalforsamling, og som det fremgår af rapporten om de såkaldte fremskridt mod den såkaldte europæiske union, at man roser sig af, at EF er ved at blive enig om en fælles Sydafrikapolitik, og at den danske regering også i denne sammenhæng lægger større vægt på sammenholdet og enigheden inden for EF end sammen med de øvrige nordiske lande. Derfor var det altså dengang. Det er vi meget kritiske over for. Vi mener, at vores muligheder for at påvirke en gunstig udvikling i Sydafrika, hvor små de end er, er større sammen med de øvrige nordiske lande end sammen med EF, og vi har altså også andre grunde til at gå imod, at man samarbejder snævrere med EF-landene end med de nordiske lande på dette område. De nordiske lande er mere progressive. Hele debatten om sportsboykotten viste jo denne problematik.

Til sidst vil jeg da takke ministeren for tilsagnet om en åben drøftelse omkring dette problem. Jeg kunne forstå på den socialdemokratiske ordfører, at man tilstræber et bredt flertal. Hvis den træge ende af folketinget i denne sag skal tages med, så kommer der nok ikke meget ud af denne åbne drøftelse, og hvis EF-enigheden skal opretholdes, kommer der måske heller ikke så meget ud af den. Men det kan i hvert fald under alle omstændigheder være nyttigt i udvalget at drøfte Danmarks Sydafrikapolitik, for det er nødvendigt, at der sker noget væsentligt på dette område, også mere end det, man hidtil er gået med til og har kunnet påvirke andre til at gå med til i sikkerhedsrådet.

Steen Folke (VS):

Jeg mener, at SFs beslutningsforslag er udmærket, og VS vil naturligvis støtte det. Kun kan man sige, at forslaget er udtryk for en meget forsigtig politik på dette område, at det i virkeligheden er alt, alt for lidt, der lægges op til af sanktioner på dette område.

Selv om man nu holdt sig til, hvad Danmark kunne gøre på egen hånd, så synes jeg da i det mindste, det skal nævnes, at man kunne vedtage foranstaltninger, som umulig-

gjorde det for selskaber som ØK at profitere af situationen i Sydafrika på den måde, som det er tilfældet. Jeg mener, det er uanstændigt, at danske firmaer direkte profiterer af apartheidsystemet, sådan som f. eks. ØK gør det. Det er klart, at her kunne man sætte ind med mere radikale foranstaltninger, hvis man virkelig ville gøre noget, som ville vække en vis opsigt rundt omkring og måske anspore andre til at sætte ind for alvor.

Hvis vi holder os til forslaget, som SF har lagt frem, så må jeg sige, at jeg ikke kan forstå, at det er så frygtelig uoverskueligt, som udenrigsministeren fik gjort det til. Det er nogle forholdsvis enkle og præcise ting, der foreslås. Der kan naturligvis være detaljer i forslaget, som man kan drøfte under udvalgsarbejdet. Ministeren var ikke meget for overhovedet at komme ind på de konkrete forslag, der ligger her. Jeg synes ikke, det kan være så vanskeligt at tage stilling til, om man vil gå ind for en henstilling til Elsam om ikke at købe kul i Sydafrika, eller dette med at stoppe SAS-beflyvningen af Sydafrika. Det er simpelt hen alene et spørgsmål om, hvorvidt den politiske vilje hertil er til stede, og det kunne man måske nok have fået lidt tydeligere tilkendegivet.

Jeg tvivler ikke om, at udenrigsministeren og socialdemokratiet i princippet er lige så stærke modstandere af apartheidsystemet som alle andre, men jeg synes nok, det kniber, når vi snakker om, hvad der sker i praksis. Det kom meget tydeligt frem i hr. Poul Nielsons indlæg her. På den ene side var han altså principielt helt enig med SF i holdningen, og det tvivler jeg ikke om. Men på den anden side, da det kom til den praktiske udmøntning, så var der ikke så meget at hente. Hr. Poul Nielson sagde, at han og hans parti hverken principielt eller kategorisk tager afstand fra foranstaltninger som dem, der er foreslået her. Ja men det må jeg da sige: det var sandelig ikke så lidt fra socialdemokratiets side. Det havde nu været rimeligere, om man havde fået en lidt klarere tilkendegivelse af, at man ønskede at gå ind i foranstaltninger af denne type.

Hr. Poul Nielson understregede, at man ville koncentrere indsatsen i de internationale sammenhænge, hvori man arbejder, altså i EF, i FN osv., men sagen er, at så er det nok også relativt risikofrit. I EF sidder England, Frankrig og Vesttyskland, som er blandt de